

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.133/2023/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe; eljár: felperest képviselő kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperest képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita (mintaper alapján)
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes, 4. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.033/2023/3. számú ítélete

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2014. június 1-től a hivatásos állomány tagjaként körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot az alperes szolgálati hely Körzeti Megbízotti Alosztályában, község 1, község 2 községek működési körzetben. Adott időszakra vonatkozó munkaköri leírásai szerint köteles volt végrehajtani a külön nem nevesített, de a szolgálati tevékenységi körébe feladatköréhez kapcsolódó mindazon eseti jellegű feladatokat, amelyek ellátására elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei valamint tapasztalatai alkalmassá teszik (IV.A.m.). Különleges jogrendben illetőleg magasabb készenlétbe helyezés során az adott időszakra

meghatározó normák, a szerv irányadó tervei, illetőleg a bevezetésre kerülő munkavégzésre vonatkozó szabályok betartásával volt köteles feladatait ellátni (IV.C.a.).

[2] A felperes 2018. február 1-től 2021. január 31-ig 36 hónapon át összesen 172 alkalommal (átlagosan havi 4,66 alkalom) látott el körzeti megbízotti munkakörén kívüli szolgálati feladatokat (járőr, járőrvezetői, szolgálati gépjárművek ügyintézése, kézbesítési, covid ellenőrzési, csapaterős, átkísérési, mozgóőri, meghatározott akciókban részvételi, határrendészeti). E szolgálatok során jellemzően a járőrpár mindkét tagja körzeti megbízott volt, melyekért ellentételezést nem kapott; az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője a 2021. június 4-én kelt 08000-101/184-3/2021.Szü. iktatószámú határozatával elutasította.

A kereset és a védírat

[3] A felperes a keresetében a 2018. február 1-től 2021. január 31-ig tartó időszakra bruttó 1.043.550 forint megbízási díj és annak középídőtől (2019. augusztus 1.) számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest, perköltség megfizetése mellett. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját, valamint (5) bekezdését jelölte meg, arra tekintettel, hogy az alperes rendszeresen a körzeti megbízotti beosztása ellátásán túl, abba nem tartozó feladatokat végeztetett vele a működési körzetén kívül is, a rendőrkatányság teljes illetékességi területén. Hivatkozott a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4., Kfv.VII.37.193/2020/8. számú ítéleteire. Állította, hogy az ellátott többletfeladatok ellentételesek a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII.9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 2. pontjával, 21. pontjával, 25-26. pontjával; a kifogásolt szolgálatok során nem a KMB Szabályzat szerinti körzeti megbízotti feladatokat látta el, hanem alapvetően a Járőr és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III.24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr Szabályzat) szerinti járőrfeladatokat, amelyért megbízási díj jár.

[4] A megbízási díj igényelt havi mértékét az illetményalap 75%-ában, havi 28.987,50 forintban jelölte meg a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatalos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr1.) 10. § (2) bekezdésére, továbbá a belügyminiszter felügyelete, irányítása alá tartozó egyes fegyveres szervekkel hivatásos szolgálati viszonyban állók szolgálati viszonyáról és a személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 35. § (6) bekezdésére, és a jelentős többletfeladatokra figyelemmel.

[5] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. A KMB szabályzat 21., 22., 24., 36. pontjai alapján állította, hogy a járőri, járőrvezetői és egyéb szolgálati feladatok beilleszthetők a körzeti megbízotti beosztást ellátók feladatrendszerébe, így kifejtésük nem jár többlettevékenységgel, nem adhat alapot megbízási díj megállapítására. Az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyeletei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013.(XII.21.) ORFK

utasítás (a továbbiakban: ORFK Utasítás) 46/A. pontja alapján pedig utalt arra, hogy a TIK ügyeletes irányítja a közterületi szolgálatokat, mely alól a körzeti megbízott sem képez kivételt. Vitatta a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak jogalapját, mivel a felperes a körzeti megbízotti körzeten kívüli „járőr jellegű” szolgálati feladatokat nem az eredeti szolgálati beosztása mellett, többletfeladatként, hanem a körzeti megbízotti beosztásához tartozó munkaköre helyett, az aznapra meghatározott „egyéb” szolgálati feladatként hajtotta végre, mely felperes részére nagyobb felelősséget, leterheltséget nem jelentett. A felperes által ellátott alacsonyabb besorolású beosztáshoz tartozó feladatokra tekintettel vitatta a magasabb felelősségi kör fennállását.

A mintaper

[6] Az elsőfokú bíróság 4. sorszámu végzésével eljárását az előtte folyamatban lévő 6.K.700.705/2021. számú mintaper befjező határozat meghozataláig felfüggesztette. A mintaperben hozott elsőfokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést. A Kúria, mint másodfokú bíróság a Kf.III.45.033/2022/6. számú jogerős ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság 1.043.550 forint megbízási díj, annak 2019. augusztus 1-től a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata, továbbá 50.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 71. § (1)-(5) bekezdéseire, 163. § (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló, a rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr3.) 2. számú mellékletére, a KMB Szabályzat 21. pontjára, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:48. § (1) bekezdésére, az előtte 6.K.700.705/2021. számon folyamatban volt mintaperre, és a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyó, a Kúria Kf.III.45.033/2022/6. számú jogerős ítéletére alapította.

[8] Megállapította, hogy jogi és ténybeli szempontból a perbeli közigazgatási jogvita a mintaper eredményétől nem különbözik. A BMr3. 2. számú melléklete szerint a járőrparancsnoki, járőri és határrendész feladatok külön beosztást képeznek, melyek elkülönülnek a körzeti megbízotti beosztástól. Téves azon alperesi álláspont, hogy a munkaköri leírásban rögzített további feladatellátás nem minősül más munkakörbe tartozónak, ha annak teljesítésére a hivatásos rendes szolgálati idejében kerül sor, ez ugyanis kiüresítené a Hszt. illetmény megállapítására, továbbá a BMr3. szolgálati beosztásokra vonatkozó szabályait. A munkáltató a különböző beosztásokhoz tartozó feladatokat nem bővítheti akként, hogy a munkaköri leírásban más munkakörbe tartozó feladatokat is rögzít, csak egy adott munkakörön belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat (Kúria Kf.II.39.247/2020/4.). A munkáltatónak az a joga, hogy a felperest a körzeti megbízotti beosztásához tartozó feladatok mellett más munkakörbe tartozó feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a BMr3. szerinti beosztást, a felperes ezzel egyező

kinevezés szerinti beosztását, és az utasítás teljesítése esetén díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát (Kúria Mfv.I.10.751/2016/4.). A két munkaköri feladat részbeni egyezősége sem eredményezheti a különálló státusz ellentételezés nélküli tartós ellátási kötelezettségét (Kúria Mfv.II.10.625/2012/4.).

[9] A körzeti megbízott csak a KMB Szabályzat 21. pontja alapján meghatározott kivételes esetben vonható el a körzeti megbízotti működési körzetéből és erre csak és kizárólag eseti jelleggel kerülhet sor. Az alperes nem vitatta, hogy a pertárgyi időszakban a felperes havi 4,66 alkalommal látott el többletfeladatot. A felperes 12 órás váltásban látta el feladatait, havonta 14 alkalommal, ebből havonta megközelítőleg 5 alkalommal más beosztás feladatait végezte. A havi megközelítőleg 5 alkalom a havi szolgálat több, mint 25 %-át teszi ki. Amennyiben a munkáltató három éven keresztül, minden hónapban több, mint 25%-os mértékben kimutathatóan kötelezi a felperest más munkakörbe tartozó feladatok ellátására a körzeti megbízotti területén kívül, akkor ez tartós és rendszeres elvonást jelent a körzeti megbízotti feladatoktól és semmiképp sem tekinthető eseti jellegűnek, vagy kivételesnek.

[10] Miután az alperes a kereseti kérelem 75%-os mértékkel számított összeszerűségét nem vitatta, így a keresettel egyező megbízási díj megfizetése indokolt, figyelemmel arra is, hogy felperes a perbeli időszakban 172 alkalommal látott el többféle, a körzeti megbízotti munkakörébe nem tartozó többletfeladatot. A feladatellátás mértékére figyelemmel az illetményalap 50-200%-ában megállapítható megbízási díj tekintetében a törvényi minimumhoz közeli 75%-os mérték nem minősül eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[11] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte. Állította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályok alkalmazásával téves következtetést vont le, ezért döntése a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjába ütközik.

[12] Állította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében téves azon megállapítás, miszerint a felperes a körzeti megbízotti beosztáshoz nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe tartozó feladatok ellátásáért megbízási díjra jogosult, mivel a tényállás tisztázása során – tévesen – a körzeti megbízotti beosztáshoz nem tartozó feladatokat a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett végrehajtott többletfeladatként értékelte és nem vette figyelembe, hogy a beosztáshoz tartozó munkaköre helyett felperesnek aznapra rendelt egyéb szolgálati feladatai voltak, amelyért megbízási díj nem jár. A körzeti megbízott működési körzetből történő elvonása nem jelentett többletfeladatot, mivel az általa csatolt kimutatásban megjelölt feladatok a körzeti megbízott munkakörének részét képezték, így az a körülmény, hogy a körzeti megbízott nem a működési körzetében látta el szolgálati feladatait nem alapoz meg többletdíjazát, vagyis a megbízási díjra való jogosultság összeszerűsége mellett annak jogalapja is vitatott. Hivatkozott a Kúria Kfv.VII.37.732/2020/5. számú precedensképes ítéletére és a megbízási díj mértékének mérlegelése körében állította, hogy az, hogy a többletfeladatok több munkakörbe tartoznak, nem alapoz meg mindentől független igényt az 50%-nál magasabb mértékű megbízási díjra. A felperes által ellátott többletfeladatok a magasabb besorolású, magasabb képesítési követelményeknek megfelelő és magasabb díjazásra is jogosító körzeti megbízotti szolgálati beosztáshoz képest alacsonyabb besorolású beosztáshoz tartozó feladatokhoz kapcsolódtak, így nem állapítható meg magasabb

felelősségi kör, amely a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot megalapozná.

[13] Felperes esetében nem teljesült a Hszt. 71. § (5) bekezdésben foglalt rendelkezés sem, több alkalommal (pl. 2018. július 17., 2019. május 19., 2020. május 16. napokon) teljes, 12 órás szolgálati idejében hajtotta végre az aznapra meghatározott „egyéb” szolgálati feladatait, így ezen 12 órás szolgálatok alkalmával értelemszerűen eredeti körzeti megbízotti beosztásból eredő feladatokat nem végezhetett.

[14] A KMB Szabályzat 21. pontja lehetőséget ad arra, hogy a körzeti megbízott különleges jogrend alkalmával működési körzetéből eseti jelleggel elvonható legyen. Az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humánjárvány megelőzése, illetve következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében elrendelt 2020. március 11-től 2020. június 17-ig tartó – a 40/2020. (III.11.) Kormányrendelettel kihirdetett, majd a 282/2020. (VI.17.) Korm. rendelettel megszüntetett – valamint a 2020. november 04-től – a 478/2020. (XI.3) Korm. rendelettel kihirdetett és a 27/2021. (I.29.) Korm. rendelettel meghosszabbított –különleges jogrend (veszélyhelyzet) időszakában a körzeti megbízott működési körzetéből eseti jelleggel elvonható volt, téves az elsőfokú ítélet 26. bekezdésében foglalt megállapítás. A KMB Szabályzat megalkotása óta számos új feladatot kellett a rendőrségnek megoldania, ami szintén a személyi állomány átcsoportosítását indokolta. Az ilyen jellegű, az általános működési rendtől eltérő feladatok nem eredményezhetik megbízási díj megállapítását, hiszen azok a rendőrség hivatásos állományának szolgálati kötelezettségei.

[15] A felperes által végzett járőri feladat (járőrszolgálat) a körzeti megbízott tevékenységébe tartozó olyan közterületi alaptevékenység, amely nem minősül a kinevezéstől eltérő munkakörnek, többletfeladatnak, ezért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díj ezen feladatok elvégzéséért nem jár.

[16] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és másodfokú perköltsége megállapítását kérte a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján. Kiemelte, hogy alperes a fellebbezésében kizárólag anyagi jogi jogszabálysértést jelölt, a bíróság ténymegállapításait és értékelését jogszabálysértésre hivatkozással nem támadta, így az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálható a fellebbezés. Az azonos tényállás mellett és azonos jogszabályi környezetben hozott kúriai, fővárosi ítéltáblai döntésekre hivatkozott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[17] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[18] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet tárgyaláson kívül elbírálv. Ennek során az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és

annak jogi indokolásával egyetértett, – a helytálló indokok megismétlése nélkül – a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[19] A Kp. a mintaperben hozott ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik. A Kúria Kfv.II.37.481/2019/9., (BHGY K-KJ-2020-457), Kfv.II.37.483/2019/9. (BHGY K-KJ-2020-372) számú, közzétett ítéleteiben kifejtett álláspontja szerint a Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezésből, mely szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság áll fenn a mintaper befejezését követően elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el az következik, hogy a mintaperben hozott ítélet fő szabály szerint – tény- és jogbeli azonosság esetén – a közigazgatási perben eljáró bíróságot köti. A mintaper, mint jogintézmény célja is aligha fogható meg másban, mint hogy mintául szolgál az azonos ténybeli és jogi megítélésű ügyek eldöntésében. Amennyiben a mintaper eredménye a tény- és jogbeli azonosság esetén nem volna kötelező általában az eljáró bíróságra, akkor a mintaper intézményének nem volna pergazdaságossági, célszerűségi, vagy bármilyen más perjogi haszna, értelme, hanem csak üres, tartalom nélküli jogintézmény volna.

[20] Az alperes fellebbezésében a mintaper eredményével való jog és ténybeli azonosságot nem vitatta, miként az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást sem vitatta, az indokolás téves következtetését állította, azonban e körben eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg, ezért a Fővárosi Ítéltábla a mintaper eredményét, a kúria jogerős ítéletét, jogértelmezését és a megállapított tényállást vette alapul és tartotta irányadónak az elsőfokú ítélet felülbírlata során. Az alperes nem vonta kétségbe azt a tényt, hogy felperes a peresített időszakban járőri vagy egyéb más feladatokat is ellátott. Kizárólag a feladatok ellátásának többletfeladatként való értékelését kifogásolta a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdése megsértésére hivatkozva, amit arra alapított, hogy a felperes a megbízást nem az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végezte. Az alperes fellebbezésében nem kifogásolt olyan tényállási kérdést, melyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól tévesen (mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe, és mihez képest) értékelt, e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következtében a másodfokú bíróság a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített, a Kúria által már megerősített jogértelmezést jelen perre is irányadónak tekinti. Ebből eredően a másodfokú bíróságnak – a konkrét tények szintjén – nem volt lehetősége arra, hogy az alperes megbízási díj jogalapját érintő vitatását ebben a körben értékelhesse, az állított jogszabálysértést érdemben vizsgálhassa, a Kúria által alakított joggyakorlat releváns megállapításait az alperesi érvelés ellenében a későbbiekben kiemeli.

[21] Hangsúlyozza a Fővárosi Ítéltábla, hogy a felperest nem mentesítették eredeti beosztásából eredő feladatai ellátása alól, a keresettel érintett időszakban a felperes beosztásához tartozó feladatok ellátása mellett, az alperes utasítása szerint egyes napokon a beosztásához nem tartozó feladatokat látott el többletfeladatként, ezért az elsőfokú bíróság helyesen a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pont és (5) bekezdés fennállását állapította meg. Az alperes téves értelmezése alapján hivatkozott arra, hogy nem jelent az eredeti szolgálati beosztás melletti többletfeladatellátást, ha a felperes utasításra más beosztási feladatot lát el, mert egyszerre, egy időben nem láthat el kétfajta beosztást, így a példaként kiemelt napokon. Kétségtelen, hogy egy időben jellemzően nem lehet kétféle feladatot ellátni, azonban a csatolt kimutatásból és a felperes nyilatkozatából megállapíthatóan az eredeti beosztása alóli mentesítés nélkül, annak ellátása mellett utasították a felperest, egyes napokon beosztáson kívüli feladatokra. Mindezek felül az alperes az elsőfokú eljárásban a felperes eredeti beosztása alóli mentesítését a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 265. § (1) bekezdése alapján fennálló bizonyítási érdeke ellenére nem bizonyította.

[22] Emlékeztet a másodfokú bíróság arra, hogy a bírói gyakorlat egységes abban, hogy ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (BH2018.259.). A hivatásos szolgálati jogviszonyban – egyezően más alá- és fölérendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal – a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kúria Kfv.VII.37.193/2020/8.), ezért jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását.

[23] Ahogyan azt a Kúria határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő.

[24] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan értékelte azt, hogy a felperes által a peres eljárás során meghatározott, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a felperes kinevezése szerinti körzeti megbízotti beosztásához tartozó feladatok voltak. A Kúria több hasonló ügyben hozott ítéletében (Kf.VII.39.549/2021/4., Kf.VII.40.550/2021/4., Kf.VII.40.556/2021/4., Kf.VII.45.018/2021/4., Kf.III.45.083/2021/4.) is akként foglalt állást, hogy a körzeti megbízott és a járőr beosztás nem egyező, hanem egymástól különböző beosztások. A felperes a munkáltató utasítása alapján ugyan esetenként köteles volt ellátni a beosztása szerinti tevékenységéhez nem tartozó járőrszolgálati feladatokat is, ugyanakkor e feladatok tartós ellátása nem maradhatott ellentételezés nélkül. Ha a hivatásos állomány tagja hosszabb időn át a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, többletdíjazásra jogosult (BH2018.346.). A fentiek alapján a felperes által a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett járőrszolgálati és további, egyedi feladatok nem tartoztak a felperes kinevezés szerinti beosztásához.

[25] Az alperes fellebbezésében alaptalanul vitatta az elsőfokú bíróság különleges jogrendi időszakkal összefüggő jogszabály-értelmezését. A munkaköri leírásnak a különleges jogrend alkalmazása során érvényesülő rendelkezései közömbösek, mivel azok a felperes által végzett feladatok elhanyagolható részét érintettek. Emellett azt a Kúria már több határozatában kifejtette, hogy a veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások az eredeti szolgálati beosztás mellett ellátott többlettevékenység ellentételezése alóli mentesülésre nem adnak alapot (Kf.VII.45.156/2021/4., Kf.VII.45.159/2021/7., Kf.VII.45.184/2021/4.).

[26] A megbízási díj mértéke vonatkozásában is alaptalan a fellebbezés. A megbízási díj azért jár, mert a hivatásos állomány tagja az eredeti munkaköri feladatoktól eltérő többletfeladatot végez, amit a Hszt. 71. § (5) bekezdésében a jogalkotó az illetményalap 50-200%-áig terjedő összeggel kompenzál. Az irányadó bírói gyakorlat szerint (Kúria Kfv.VII.37.780/2020/5.) a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, továbbá a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönten, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Az alperes a

fellebbezésében elmulasztotta vitássá tenni a megállapított összecszerűsége vonatkozó mérlegelési tevékenységet, elmulasztotta bemutatni, hogy a mérlegelés milyen érvek mentén minősül jogszerűtlennek, így az összecszerűségi mérlegelést a Fővárosi Ítéltábla nem érintette, ebben a körben vizsgálódnia nem kellett. Az alperesnek azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerűségi eredményre vezettek volna. Az alperes azonban az általános vitatás mellett jogszabálysértést nem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság megsértett jogszabályi rendelkezés megjelölése nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerűségi indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják. Így a jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette (Kúria Kf.VII.39.549/2021/4.).

[27] A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109.§ (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[28] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére. A másodfokú perköltség mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdésére és 3. § (5)-(6) bekezdésére figyelemmel állapította meg, a felperes által felszámított összeg szerint.

[29] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésébe szerint számított 84.484 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95.§ (1) bekezdés c) pontja, és a Pp. 102.§ (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[30] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. augusztus 30.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró